

[Holger Eriksen.]

udredes 10 promille mere i grundskyld, end tilfældet ellers ville have været. I og for sig forstår jeg ikke, hvorfor venstre og de konservative ikke har villet være med til at gennemføre dette ændringsforslag, når de selv går ind for, at der skal betales en sådan ekstra afgift, hvis ejeren ikke bor i det pågældende amt.

Jeg forstår udmærket synspunktet, hvis der var tale om en amtsbeskatning, men i dette tilfælde er der tale om en kommunal beskatning, og synspunktet er, at en sådan ejendom påfører kommunen forskellige udgifter, som den ikke kan få dækning for igennem indkomstskatten, fordi ejeren bor et andet sted, og derfor er det rimeligt, at man forhøjer grundskylden med de 10 promille. Nu har jeg allerede gjort opmærksom på, at oppositionen ville acceptere det, når ejeren boede i et andet amt, men for kommunen er det jo fuldkommen ligegyldigt, om ejeren bor i en nabokommune eller i et naboamt. For kommunen ligger det sådan, at den mister en indtægt ved, at ejeren bor et andet sted, og vil man endelig gennemføre det for amterne, er det endnu mere rimeligt at gøre det for kommunernes vedkommende.

Der er i udvalget givet oplysning om adskillige kommuner, hvor ikke-landbrugere, altså købstadboere, efterhånden har erhvervet en væsentlig del af de landejendomme, der findes i kommunen, med det resultat, at de, der skal udrede de personlige skatter, efterhånden bliver færre og færre.

Jeg ved naturligvis nok, at det er ret begrænset, hvad gennemførelsen af dette ændringsforslag kan indbringe. Det er vel også sådan, at man må fastslå, at det i og for sig kun er begyndelsen til at få taget hele problemet vedrørende byboernes erhvervelse af landejendomme op. I denne forbindelse vil jeg gerne henvise til den norske koncessionslovgivning, der, efter hvad jeg har fået oplyst, er affattet på en sådan måde, at ingen kan sælge så meget som antydningen af en byggegrund til et sommerhus og langt mindre sælge hele sin ejendom, uden at det skal godkendes af den pågældende kommunalbestyrelse, og hvis der f. eks. er tale om, at man kan opnå en ekstra pris ved at sælge til en byboer, siger kommunalbestyrelsen simpelt hen nej ud fra

det synspunkt, at den ikke ønsker at bidrage til at drive priserne på landejendomme op til en urimelig højde. Men hvad er det så i grunden, der er knæsat igennem denne koncessionslovgivning? I realiteten simpelt hen, at ejendomsretten kun omfatter jorden, i så lang tid den udnyttes som landbrugsjord, men at den aldeles ikke omfatter jordens udnyttelse på en anden måde.

Derfor mener jeg, der er god grund til at se nærmere på dette. Det kunne måske også have nogen betydning med hensyn til de stadig stigende erstatninger, som man kræver, hver gang der finder fredning sted af jord, som er af naturskønhedsmæssig værdi, og som måske engang på et eller andet tidspunkt kan udstykkes. Jeg vil derfor henstille — i og for sig ikke til den højtærede indenrigsminister, under hvem det jo ikke sorterer, og heller ikke til den højtærede statsminister, fordi jeg ved, han ikke er til stede — men i al almindelighed henstille, at man overvejer at nedsætte en kommission, som med henblik på de forhold, jeg her har nævnt, kan foretage en undersøgelse af virkningerne af den norske koncessionslovgivning, også for at få fastslået, om det ville være hensigtsmæssigt at overføre den eller noget af den til dansk lovgivning.

Dermed er jeg færdig med min omtale af regeringspartiernes ændringsforslag. De øvrige er kun af redaktionel karakter.

Aksen i modpartens ændringsforslag er de 100 mill. kr., som staten skal betale til amterne. Når den slags kan foreslås, skyldes det, som jeg også var inde på ved første behandling, den udbredte, mere eller mindre forkerte opfattelse, at amtsskatterne som en speciel afgift lægges på befolkningen uden for købstæderne, medens sandheden jo er den, at de sognekommunale plus de amtskommunale udgifter ikke er forholdsvis større for kommunerne ude omkring i landet end købstadkommunernes kommunale udgifter. Det ville derfor være aldeles urimeligt, hvis staten overtager en væsentlig del af de kommunale skatter for en del af befolkningen, men ikke for den øvrige del. Dertil kommer, at købstæderne er ude for, at en ikke ringe del af deres gode skatteydere flytter ud på landet. Skulle man ved at love disse udflyttere delvis skattefritagelse yderligere